EPG

Viitorul industriei metalurgice românești: între transformare, revitalizare și riscul declinului

Izabela Manea, Sabina Ghiță

Op-Ed, septembrie 2026

Notă: Autoarele îi mulțumesc Sabinei Strîmbovschi pentru comentariile și sugestiile oferite în procesul de revizuire a acestui Op-Ed.

România deține resurse metalurgice, o bază industrială importantă și acces la finanțare europeană, aspecte care i-ar permite transformarea industriei într-una competitivă. Măsurile care vor fi adoptate în următorii ani de către industrie și decidenți vor determina transformarea sau declinul acesteia. În contextul în care Uniunea Europeană își menține obiectivul de a susține tranziția spre o industrie curată și autonomă din punct de vedere strategic, **România este pusă în fața a două scenarii**:

- Pe de o parte, țara noastră riscă să rămână un exportator de valoare brută și un importator de produse finite, cu valoare adăugată.
- Pe de altă parte, România are șansa de a se transforma într-un producător regional competitiv de metale cu emisii scăzute de carbon.

În lipsa investițiilor și a măsurilor de sprijin, declinul industrial va continua

Fără măsuri concrete de sprijin corelate cu prioritățile asumate prin Pactul pentru o Industrie Curată (Clean Industrial Deal), industria riscă să își continue declinul. Asigurarea energiei la prețuri competitive, accesul la finanțare și la materii prime critice sunt câteva condiții fără de care transformarea industrială ar fi greu de realizat. Securizarea și, acolo unde este posibil, scurtarea lanțurilor de aprovizionare sunt esențiale. Acestea trebuie susținute printr-o cerere predictibilă de produse metalurgice, fabricate în Europa, cu emisii reduse de carbon, garantând astfel că investițiile în tehnologii curate rămân fezabile și bancabile.

Cadrul privind ajutoarele de stat pentru implementarea Pactului pentru o Industrie Curată (CISAF), Planul de Acțiune pentru Energie la Prețuri Accesibile (AEAP), Planul de acțiune RESourceEU și Actul privind Accelerarea Industrială (IAA) sunt doar câteva dintre inițiativele europene din ultimul an care răspund provocărilor cu care se confruntă acest sector strategic. Transpunerea acestor inițiative în soluții concrete pentru modernizarea industriei depinde,

însă, de voința politică, de capacitatea administrativă și fiscală a statelor membre, precum și de angajamentul companiilor în procesul de transformare.

Provocări actuale și progrese în procesul de transformare

Valorificarea atuurilor naționale existente devine tot mai dificilă într-un context economic și geopolitic volatil. Concurența acerbă din Asia, tarifele comerciale impuse de Statele Unite pentru oțel și aluminiu (care redirecționează fluxurile comerciale către Europa), precum și volatilitatea prețurilor la energie se suprapun cu vulnerabilitățile structurale interne.

Industria metalurgică din România se confruntă cu trei provocări majore care îi afectează competitivitatea și capacitatea de transformare:

1. Costurile ridicate ale energiei electrice pentru industriile energointensive.
2. Accesul limitat la finanțare pentru investițiile necesare modernizării și transformării tehnologice.
3. Lipsa unor mecanisme de piață care să recompenseze producția locală cu emisii reduse de carbon.

Aceste vulnerabilități se reflectă diferit în funcție de sector și de fiecare jucător din piață. În cazul aluminiului, ALRO Slatina este principalul producător primar din România și cel mai mare consumator industrial de energie electrică. În ciuda provocărilor din ultimii ani, compania a raportat o creștere a producției primare de 5% față de anul anterior, datorită creșterii cererii din partea industriilor de apărare și aerospațială. Este un semnal pozitiv, însă costul ridicat al energiei rămâne un factor cu impact major asupra competitivității sectorului.

În cazul producției de oțel primar, situația este mai dificilă. Singurul producător rămas la nivel domestic, Liberty Galați, a intrat în insolvență încă din 2025 din cauza acumulării de datorii, iar în prezent combinatul și platforma industrială se află în proces de licitație. După două runde consecutive de licitație internațională fără nicio ofertă, viitorul combinatului rămâne incert.

Pe de altă parte, producătorii de oțel secundar au reușit să evolueze în ultimii ani, prin investiții în retehnologizare sau în producția de energie regenerabilă. Acest progres este evidențiat și în CEE Metals Transition Tracker, care oferă o imagine asupra gradului de transformare a facilităților din Polonia, Bulgaria și România. Principalele companii în această ramură sunt UMB Steel (Hunedoara), Tenaris Silcotub (Călărași), care a cumpărat de curând Artrom Steel Tubes (Reșița), și AFV Beltrame Group, care deține combinatele siderurgice Donalam Târgoviște și Călărași.[1] Recent, combinatul Oțelul Roșu, aflat în faliment de mai mulți ani, a fost achiziționat de UMB Group, care promite un plan de modernizare și decarbonizare al

[1] Toate aceste companii dețin și puncte de prelucrare a oțelului pentru producerea de produse finite (profile, tevi, sârmă, etc.).

facilități. Prețul ridicat al energiei electrice și accesul la fier vechi rămân însă provocări presante care pun presiune pe sector.

În ceea ce privește industria cuprului, cea mai mare provocare rămâne prelucrarea materiei prime. Chiar dacă țara noastră are rezerve considerabile de cupru administrate de compania de stat Cupru Min, minereul sau concentratul de cupru ajunge în țări din afara Europei, precum China, pentru a fi prelucrat. Din cauza lipsei de infrastructură de prelucrare, România exportă valoare brută și importă cupru procesat.

Care este miza unei strategii industriale la nivel național?

Industria metalurgică se află, în prezent, la intersecția a trei obiective ale Uniunii Europene: autonomie strategică, securitate energetică și atingerea țintelor de decarbonizare. Pentru România și Europa Centrală și de Est, contextul actual oferă o oportunitate fără precedent. România are resursele necesare pentru a susține transformarea producției metalurgice. **Ceea ce lipsește este o strategie industrială care să reglementeze nevoile industriei astfel încât să devină competitivă, să prioritizeze dezvoltarea infrastructurii pentru decarbonizare, să faciliteze accesul prioritar la energie electrică la prețuri competitive și să valorifice mai eficient fondurile publice, precum și achizițiile publice ecologice.** Un prim pas îl reprezintă înțelegerea capacităților și nevoilor industriale existente. În acest sens, instrumentele de monitorizare, precum cel menționat anterior (CEE Metals Transition Tracker), pot oferi autorităților și companiilor o imagine asupra situației actuale, permițându-le să mobilizeze fondurile necesare pentru industriile viitorului.

EPG este un think-tank independent, non profit, dedicat politicilor energetice și climatice din România și Uniunea Europeană. Înființat în 2014, EPG funcționează ca un institut de cercetare în domeniul politicilor publice, fiind finanțat în principal prin granturi competitive, organizații filantropice și, într-o măsură limitată, proiecte din sectorul privat. EPG urmărește să promoveze un dialog fundamentat pe dovezi privind echilibrul dintre decarbonizare, competitivitate economică și echitate socială, implicând factori de decizie, industrie și publicul larg.

Scanează pentru mai multe publicații